



# בן סורר ומורה פרק שמיני סנהדרין

ספורה  
השם

ל א מיי פיו מכלתם  
ממרים סלכס ט :  
לא בנ מיי פיי מהל'  
מכלס סלכס ד :  
לב ד מיי פיי מהל'  
אסורי כילס סלכס  
ד וכלס ט :

בן נח שזיך את השם ונתגייר ט'. תימה כי הוא מילתיה דרבי  
מנינא כהנא דפליגי בהולך (יבמות דף מה) מפני מה גרים  
מתעניין בזמן הזה מפני שלא קיימו ז' מצות שהקבל עליהן בני נח אלמלא  
מינענשי רבי יוסי פליג הכס ואמר גר שנתגייר קקמן שטלד דמי ולא

כולס קרס יסירל. דמי למכתב והולחםס ארזו אל שער העיר  
הוא וסקלחם: **בפני שנים**. דבעינן עדים שהוכיחו ועבר שאין  
אזיו ואזו נאמנין עליו להרגו דכתיב (דברים יז) על פי שנים עדים  
יומת המת: ומלקין אותו **בפני ג'**. כלומר יבואו בפני ג' דינין  
תורה אור והדיינין יתייבאו וימלקו וילקחו שליח

דכוליה קרא יתירא הוא: ומתירין בפני  
שלושה: למה לי, בתרי סגיא? אמר רבי הכי

קאמר מתירין בו בפני שנים ומלקין אותו  
בפני שלושה מלקות בבן סורר ומורה היכא

כתיבא כדר' אבהו דאמר ר' אבהו למדנו ויסרו  
מייסרו, ויסרו מבן, ובן מבן, ויהו אם בן

הבות הרשע: חור וקלקל גידון בב' (וכר) והאי  
מבעי ליה זיה ולא סומין אם כן לכתוב

בבנו הוא מאי בבנו זה שמע מינה תרתי: **מתני'**  
ב"ה עד שלא נגמר דינו ואחר כך

הקיף וכן התרתון פטור, ואם משגגמר דינו  
ברח ואחר כך הקיף וכן התרתון חייב:

**גמ'** אמר ר' הנינא בן נח שזיך את השם  
ואחר כך נתגייר פטור הואיל ונשתנה דינו

(\*נשתנה) מיתתו נימא פשיעא ליה ב"ה עד  
שלא נגמר דינו ואח"כ הקיף וכן התרתון

פטור מאי מעמא לא משום דאמרין הואיל  
ואישתני אישתני: לא שאני הכא דאי עבד

השתא לא בר קטלא הוא תשא משגגמר  
דינו ב"ה ואחר כך הקיף וכן התרתון חייב

נגמר דינו) האמרת-נגמר דינו-גברא קטילא  
הוא הא שבע זבן נח שהבה את חבירו וברא

על אשת חבירו ונתגייר פטור, עשה כן  
בישראל ונתגייר חייב ואמאי, נימא הואיל

ואישתני, אישתני דינו ומיתתו בעינן והאי  
דינו אישתני מיתתו לא אישתני השלמה

התנא מעיקרא סיף והשתא סיף, אלא אישת איש מעיקרא סיף והשתא תנא

בנערה המאורסה ראוי ואידי בסקילה, והא עשה כן בישראל דומיא דאשת  
חבירו קתני אלא קלה בהמורה מישך שייכא, והנהא לרבנן דאמרי סיף

חמור אלא לרבי שמעון דאמר תנא חמור מאי איכא למימר רבי שמעון  
סבר לה כתנא רבי מנשה דאמר כל מיתה האמורה לבני נח אינה אלא

תנא בשלמה אשת איש מעיקרא תנא והשתא תנא, אלא רוצח מעיקרא  
תנא והשתא סיף קלה בהמורה מישך שייכא, לימא פשיעא ליה ב"ה

ואחר כך בגדה תידון בתנא בסקילה מ"ש לא לא משום דהואיל ואישתני  
אישתני וכ"ש הבא דאישתני לגמרי, האמר ליה רבי יוחנן \*לחנא תני תידון

בסקילה: **מתני'** בן סורר ומורה נידון \*על שם סופו-ימות זכאי וא"ל  
ימות חייב שמתחתו של רשעים הנאה להן והנאה לעולם, לצדיקים רע להן

רע לעולם, וישנה לרשעים הנאה להן והנאה לעולם, ולצדיקים רע להן  
רע לעולם, פיורר לרשעים הנאה להן והנאה לעולם, ולצדיקים רע להן ורע

לעולם כגום לרשעים רע להן ורע לעולם, ולצדיקים הנאה להן והנאה לעולם:  
שקם לרשעים רע להן ורע לעולם, לצדיקים הנאה להן והנאה לעולם:

גמ'

ב"ד כשאר הלוקין דמלקות בפני ג'  
בפרקא קמא (דף י"י): **כדרכי אבטו**.

בכתובות (דף מ"י) גבי מוליא שם רע  
מנא לן דלקי דכתיב ונקמו זקני העיר  
את האיש ויסרו אותו: **למדנו ויסרו**.

דמוליא שם רע מייסרו אותו זבן  
סורר ומורה והואו ויסרו זבן סורר  
ומורה למדנו (ה) מכן דכתיב אם לא פן

והואו בן למדנו מכן (דברים כה)  
וכה אם בן הכות הרשע: **אם פן**.

להך מלחא למודא אחא ולא למעושי  
סומין: **לפטור בננו סוף** סורר

ומורה ומשמע הוא שלקה בפניכס  
ומדכתיב ז"ה שמרתי באלכשו עליו  
ולא סומין: **מתני' ברם עד שלא**

**נגמר דינו ואחר כך סקיף וכן פטור**  
דמי לא דיינינן ליה כיון דאילו עבד

השטם לאו בר קטלא הוא: **ופס**  
**משגגמר דינו ברם**. משמח גמר דין

הוי גברא קטילא וזבן לו לחפש  
בזוטו ולהטיט: **גמ'** סוף ונשנס

דינו (נשנס מייסו). דאילו  
מעיקרא דזון בעד אחד, ובדין אחד,

ובלא התראה, ואילו עבד השתא  
בעינן התראה וסנהדרין של כ"ג

ועדים: **ונשפנים מייסו**. לכל מיתה  
בני נח סייף ואילו עבד השתא בעו

למדויניה בסקילה והוא לא איחייב  
בהא מיתה הלכך פטור: **שאני סכא**

דאילו עבד סכא לאו בר קטלא  
סוף. אבל הכא חילו עבד השתא בר

קטלא הוה אף על גב דנשנסה דמי  
ומיתתו לא מיפטור ודיינינן ליה בדנינא

השתא: **פ"ט**. מסיפא תיובתא: (שיל טו)  
**מיצ**. אלמא אף על גב דאשתני לא

אפטור: **שכנסם סכיוו**. הכה דהוי  
בסיף וכן בא על אשת חבירו פטור

משום דאילו עבד השתא לאו בר  
קטלא הוא: **פסס פן**. כתיבות

כותי: **לישראל**. כגון שרגא את  
ישראל לו בא על אשת איש ישראל

ונתגייר חייב דאי עבד השתא בר  
קטלא הוא ואע"ג דנשנסה דמי לזון

בעדה ועדים והתראה אי הוה עבד  
השתא מיתתו לא אישתני דרוח נמי

השתא בסייף: **דאידי ואידי בסקילס**.  
אם לא נתגייר נמי נדון בסקילה

כדאמרינן נמי בפרקין דלעיל (דף נ"ז)  
**ופס** כן בישראל דומיא דאשת חבירו

כשנא בעל יש לזון נערה המאורסה אין להם:  
**אלא תנא בספורס מישך שייכא**. כלומר לעולם בא"ל ודקא קטילא לך אחאי חייב גרי

נשנסה דמי ומיתתו אין כאן שיטי מיתה דיש בכלל מיתה קמורה מיתה קלה, וכו' דמעיקרא הוי סייף דחמירא והשתא מיתה מתק קלה

בכלל מיתה זו הוה ויחסר היה ראויו לו מחלה לכל ברכת השם מעיקרא הוה סייף קל והשתא סקילה דחמירא: **מאי איכא למימר**.

הוי נשנסה מיתתו דבמיתה המורה זו לא היה ראויו: **לימא פשיעא ליס**. לרבי מנינא דאמר בדינא דהשתא בעי למדייניה: **פרסס**. נערה

המאורסה בימי נערוט שהיא בסקילה ולכסוף בגרה משעמדה בדין: **פרון כנסן**. כרינא דהשתא: **בסקילס מאי פשנסא לא** מחדנה

משום דכיון דאשתני גופה אישתני קטלא, ונהי דלגמרי לא מיפטורא משום דקלה בתמורה מישך שייכא, כל שכן הכא דאשתני לגמרי בין

בדינא בין במיתתו וכיון דלא מחייב בהא מיתה פטור לגמרי: **פרון בסקילס**. למעיקרא אף על גב דאשתני גופה לא אישתני קטלא הכא נמי

בדייניה דמתעקרא במיתתו קלה: **מתני' סנייס לפס**. שאין מוסיפין לחכות: **וסנייס לפולס**. ששקטה כל הארץ: **רע לפס**. שהיו

כסותם טו.

הגרות  
הב"ח  
(ה) רש"י ד"ס  
(ה) מרדש וכו'  
מכן דכתיב  
גביס קוסבא:

גליון  
השם  
גמ' אל קלה  
במורה מישך  
שייכא פיי  
לקמן דף פ"ב  
וספוט ד"ס  
הוי:

(שיל טו)

כסותם טו.

(שיל טו)

(שיל טו)

[ספחית קתו]  
לכא  
דינו טו לכתיבא  
ין נח טייק פ' א"ח הטיי  
סכור [גל ונשתנת]  
כ"א יז ונשתני דמי  
ונשתני ממתו  
השם  
ז"ז גל חנינא  
קוסיות פ' חנינא

[לכא חנינא]  
ס' יז טו א"ח  
ט' פנאק לט"ז  
ר"ז ל"ב יקוס  
י"ב י"ב י"ב